



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

# **Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv**

**Reggio, Carlo**

**Romæ, 1612**

Humilitatem assequendi modus. Cap. 13.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

dimus his , qui submissè gerunt se , ac modèstè , vt certum sit superbos , non solum Deo esse odibiles , sed & hominibus . Nimirum libenter nemo contemnitur . Omnis autem superbia contumeliosa est : voluntque homines parere magistris non seruire : duci , non agi . Itaque nemo amicè obediens aures præbet ijs , qui nimium sibi tribuunt , & tanquam superiores cum potestate imperium quoddam sibi in omnes arrogat . Contra vero nihil amabilius sincera animi submissione , præsertim in magnis viris , quos aliundè populus suspicit . Illam enim maiestatem suauissimo quasi colore aspergit ipsa hominis modestia ; & excelsitatem , ac præstantiam , quasi ad planum , æqualitatemque , & usum inferiorum deducit . Idcirco caueant dicto , facto , aut indicio vilo præbere vilius contumaciæ signa , præsertim quando cum humilibus , ac pauperibus seu rusticanis hominibus agunt . Hi enim quo opportuniore contemptui sunt , eo pronius in eam partem signa interpretantur , & implacabilius offenduntur . Nec raro fit vt velleuissima significatio , qua se homines contemni , aut paruipendi suspicantur , multorum laborum fructum corruptat .

Adde tertio , & sui causa Concionatori hanc virtutem summè cordi esse debere , ne , si vanitati & arrogantia feruiat , quicquid poterat recipere mercedis , amittat ; neque aliquid emolumentum apud Deum ex suis laboribus , ac vigilijs , studiisque reportet , sed inanem solum auram apud populum . Hoc Christus Phariseis crebrò , & serio inculcat : Omnia opera sua faciunt , vt videantur ab hominibus , & volunt vocari Rabbi , & amant salutationes in foro ; contra quos iam est lata sententia . Amen dico vobis receperunt mercedem suam .

Tertio respectu ipsius Oratoris .

Matt. 23.

*Humilitatem assequendi modus . Cap. XIII.*

**V**T autem virtutem hanc tam illustrem noster ecclesiastes consequatur . Primo sapissimè eam , atque enixè a Deo petat . Secundo D. Paulum imitetur , qui sæpè repetebat , blasphemus sui ; Non sum dignus vocari Apostolus , persecutus sum Ecclesiam Dei . nequaquam bona , quibus abundè erat cumulatus , ante se ponebat , sed præterita vitia peccata . Idem faciat Concionator indignissimum se eo munere sentiens , vitia sua coram Deo consideret , attendat negligentias multas , quas in hac tam graui prouincia committit , & accuset , arguatque se ipsum . Tertio , nunquam suas actiones commendat , neque ab alijs

Primo .

Secundo .

Tertio .

alijs

Quarto .

Monitio Beati  
Francisci.

alijs velit laudari, neque repetat aliquid, quod sibi placuerit inter concionandum. Quarto non quærat loca vbi sunt nobiliores, vel plures auditores, sed omnino permittat alijs hanc curam, & quod ad se pertinet, eligat potius pagos, quam amplas vrbes. Addam, & hoc loco verba B. Patris nostri Xaverij, quæ legi in quadam eius epistola ad Patrem Gasparem; Ad Christianam, inquit humilitatem comparandam cum in ceteris, tum in concionandi munere, caput est, Deo bonorum omnium fonti, quicquid inde fluat boni, acceptum referre; memor quicquid in concione pij, reſque expreſſeris, nequaquam esse tuum, sed ore tuo loquentis Dei. Nec quicquam tibi tribue præter delicta, ſocordiam, elationem, ingratumque animum in Deum, in populum in ſocios, quorum deprecatione, non tuo merito, talentum communicatum tibi est a Deo. Et ſubdit; Illud enim uero te meminisse uelim, ac ſæpius animo repetere, multos concionatores apud inferos cruciari, qui plus habuerint uel copiar, uel leporis in dicendo, quam tu, pluresque a ſcelerata uita ad honeſtam, piamque traduxerint; & quod monſtri ſimile est, cum plurimis ſaluti fuerint, ipſi tamen miſerrime perierunt. Cur ita? nempe ob eam maxime cauſam, quia ab elatione, & arrogantia inſolentes, diuina bona non Deo retulerunt accepta, ſed vindicarunt ſibi, quocirca humana auidos laudis, uanaque ſui opinione inflatos, inſana gloriæ cupido præcipitem in locum prouexit, unde in exitium ruerent ſempiternum. Proinde de ſe quiſque colligat, ſuisque conſulat rationibus.

Denique cõcludant hoc caput duo grauiffimi Patres Chryſoſt. & Auguſt. quorum ille multa contra inanem gloriã reſponſa media habet. Probat primum nil eſſe cupiditate inanem gloriã ac laudum peius, & ſubdit elegerim potius innumerorum barbarorum ſeruitutem, quam ſemel unius inanem gloriã, neque enim captiuus, illi, ſuis talia præcipiunt, qualia ſubditis ſuis iſta iubendo mandat. Omnium, inquit, ſeruus eſto, animam contemnito, uirtutem negligito, libertatem rideto, ſalutem tuam deſtruito, & ſi bonum quid feceris, non ad hoc facito, ut Deo placeas, ſed ut multis oſtentes, & coronam quæ benefacienti manet perdas. Quid quaſo poterit hiſce præceptis crudeliter fieri? Deinde addit, Quod malus planè ſit hic morbus, manifeſtum eſt, quomodo autem illum eſſugiamus, neceſſe erit, ut dicatur, maxime ſanè ſi tibi hoc potiſſimum perſuaſeris, ne præ hunc morbum eſſe grauem, optimè iam correctionis initium feceris; tum enim ægrotus conſeſtim de medico cogitat, cum ante

Hom. 17.  
in Ep. ad  
Rom.Optima Do-  
ctrina Chri-  
ſoſtomi con-  
tra Vanaglo-  
riam.

ante omnia, primum agrotare se cogitauerit. Quod si & aliam  
 viam, qua morbum hunc effugas, quaeris, respice ad Deum  
 continuo, & ea quam ab illo expectas, gloria contentus sis.  
 Si quando te morbus hic titillauerit, vt conferuis tuis, que  
 recte facta gesseris, gloriando naires, rursus cogitans, quod  
 nihil inde fructus, etiam cum dixeris, sis accepturus absurdam  
 hanc concupiscentiam extinghas animae tuae, in hunc modum  
 immurmurans, Ecce tantum temporis parturiedo laborasti,  
 vt que recte gesseras alijs inuulgares, & cum tantum tempe-  
 rantiae non haberes, vt silentium seruares, omnibus ea obtru-  
 fisti, iam dic quæso, quid utilitatis amplius inde caperis, nihil  
 planè nisi extremum damnum, nimirum, quod irrita facta sunt  
 omnia, que magno labore congefferas, post hoc, & illud per-  
 pendas quod multorum sententia sit corrupta, corruptumque  
 iudicium, imò non solum corruptum, sed & quod subito ma-  
 cescat, nam etiam si ad horam admirentur, puncto tamen tem-  
 poris vix præterito, omnium obliuiscuntur, quamquam etiam  
 si manserit, multa tamen miseria fuerit, diuina illam, ista  
 commutasse. Si vero mirum videtur, quod dico audi Christum  
 idem exsententem, Vae vobis, (inquit) dum benedixerint vobis  
 homines; Si enim cum iis arti non quosuis, sed ipsos opifices  
 indices requiris, quomodo virtutis probationem multis com-  
 munitis, & non vni illi præ omnibus, qui cum omnia sciat, so-  
 lus etiam vel exturbare vel coronare potest. Hoc itaque Chri-  
 sti verbum inscribamus & parietibus, & ianuis, & menti, dica-  
 musque continue nobis ipsis: Vae nobis, si quando laudauer-  
 rint nos omnes homines, nam ipsi etiam laudatores te postre-  
 mo, velut vapi honoris, præconijque, quod ab ipsis fit, stultè  
 amantem vituperabunt. In lege totam hominiam, & pleraque  
 inuenies similia ego quidam plura hic adscripsi, quod cum totus  
 tus locus verè aureus sit, ipsa etiam pretiosa longitudo est,  
 sed audiamus iam paucis Augustinum. Non aliam, inquit, ad-  
 capeendam, & obtinendam veritatis viam munias, quam  
 que iungita est ab illo, qui gressum nostrorum, verus Deus, &  
 videt infirmitatem. Ea autem prima est humilitas, secunda  
 humilitas, tertia humilitas. Sic fiet, vt illud Anna implea-  
 tur; Sterilis peperit plurimos, & que multos habebat filios,  
 infirmata est.

Luc. 6.

Ep. 56. ad  
 Dioscorum.

H 321